

hart & hoofd

reeks Leve de liefde

‘Duizend dates, en hij stond al die tijd gewoon voor me’

Dertien jaar lang was An De May (43) single, hoewel ze er alles aan deed een man te vinden. Drie jaar geleden bleek haar goede vriend Sven de ware te zijn. ‘Het was zoals in de film: ik zag hem staan in de luchthaven en alles rondom hem werd wazig, alleen hij bestond nog.’

‘Sinds mijn vijftiende had ik altijd relaties gehad, nooit zat er meer dan drie weken tussen, dus toen mijn derde lange relatie op mijn zeventienvingstige strandde, dacht ik: het zal nu ook niet lang duren, ik leer wel snel weer iemand kennen. Ik trok in een appartement mee, en kocht geen tafel, geen stoelen. En waarom zou ik een nieuw zetel bestellen? Het duurt twee of drie maanden vooraleer die geleverd wordt, en dan zou ik al lang weer van straat zijn. Een dwel ja, die kocht ik, maar voor de rest niks. Een hele tijd at ik op de grond, op een kartonnen doos.’

‘Nooit had ik gedacht dat ik op mijn veertigste, dertien jaar later, nog altijd alleen zou zijn. Nochtans ging ik constant op date. In die periode kwamen de datingsites op, en ik maakte er gretig gebruik van. Soms had ik wel twee afspraken op een dag, dan moest ik om zes uur 's avonds daar zijn, en om acht uur ginder. Ik ging heel planmatig te werk, en ik had een lijstje van voorwaarden waar een man aan moest voldoen. Ik ben afgestudeerd in international fiscal recht, ik had een job met veel verantwoordelijkheden, en was constant bezig met cijfers. En zo benaderde ik ook het hele dategebeuren: rationeel. Het leken wel sollicitaties.’

‘Man na man zag ik, via Tinder en op speeddates, en toch kwam er nooit een tweede afspraakje van’

An De May

‘Ik heb heel fijne en stabiele relaties gehad, maar ik voelde me met uitzondering van mijn allereerste liefde nooit helemaal omvergeblazen door iemand, of passioneel verliefd. Deze keer had ik, naast mijn lijst, één belangrijke voorwaarde: er moest en zou vuurwerk zijn. Voor minder deed ik het niet.’

‘Op mijn zeventienvingstige kon ik met die redenering nog op begrip rekenen, vrienden en vriendinnen waren het roerend met me eens. Tegen mijn dertigste nam dat enthousiasme af, en kreeg ik hier en daar de opmerking dat ik mijn lat misschien wat te hoog legde. Op mijn vijfendertigste knikten mensen alleen maar, om vervolgens met hun ogen te rollen. Ik moest me naar mijn leeftijd gedragen, zeiden ze. Liefde ging niet over vuurwerk, want dat passeert.’

‘Man na man zag ik, via Tinder en op speeddates, en toch kwam er nooit een tweede afspraakje van. Ik begon me af te vragen hoe dat kwam. Ik schreef me in bij huwelijksbureaus, waar je verplicht wordt

niets kon voelen. Ik wilde het anders aanpakken, dus begon ik een website waar mannen me konden meevragen op een spannende activiteit. Dat liep als een trein, ik maakte van alles mee: ik zat in een speedboot, werd opgehaald met een moto om aan zee zandkastelen te bouwen, sliep in een truck met laadbak onder de sterren. Fantastisch, en bij momenten spectaculair, maar dat vuurwerk bleef uit.’

Expeditie Robinson

‘Ik kende Sven al jaren, we kwamen elkaar tegen in het vrijgezellenbestaan. Hij was tien jaar ouder dan ik en stond in amoureuze zin helemaal niet op mijn radar, maar we raakten wel goed bevriend. In het uitgaansleven koos hij mannen voor me uit, en ik vrouwen voor hem. Toen hij over mijn website hoorde, wees hij me erop dat daar meer in zat, dat er geld mee te verdienen was. Sven was jaren getrouwd geweest en zei dat hij, mocht hij zo'n spannende date met zijn vrouw hebben geboekt, misschien niet met haar samen was geweest.’

‘We startten samen Butterfly Moments op, waar koppels een leuke activiteit, iets spannender dan de normale date, kunnen boeken. Zoals Sven had voorspeld, liep dat heel goed. Al ontging ons ook de ironie niet: we waren andere mensen aan het verbinden, startten een bedrijf op voor kop-

pels, en bleven zelf eeuwige vrijgezellen.’

‘Rond mijn veertigste ging ik voor het eerst alleen op reis. Het was niet zomaar een reis: het was een soort van *Expeditie Robinson*, we moesten met een groep zien te overleven op een eiland. Het was enorm zwaar, vooral emotioneel. Ik was gerabbraakt, gebroken, zat aan de grond. Sven kwam me ophalen in de luchthaven, in Nederland, hij was toevallig voor het werk in de buurt. Ik liep door de gate en daar stond hij, in de verte, met een brede glimlach en mijn lievelingseten in zijn armen.’

‘Ik zocht, als een gek bijna, maar ik liet niets toe. Elke date was een project. Ik was vergeten om mijn hart te volgen’

An De May

‘Ik nam zelfs geen afscheid van de groep mensen met wie ik net een hele week op een eiland had gezeten. Alles viel weg, ik zag alleen nog hem. Het was zoals in de film: hij was scherp, en alles rondom hem niet: we waren andere mensen aan het verbinden, startten een bedrijf op voor kop-

ik zo lang op gewacht had.’

‘De kus kwam er niet meteen, dat voelde wat raar aan als goede vrienden, maar twee weken later was het van datum. Ik kon niet meer volhouden dat hij misschien een eendagsvlug was, of dat het een hevige reactie was op de zware tijd op het eiland. Wat ik in de luchthaven voelde, hield aan: ik kon niet eten, niet slapen, en dacht alleen maar aan hem.’

Zoeken moet

‘Er was in de weken voordien wel een soort spanning tussen ons geweest, en ook onze vrienden wezen er ons al langer op, dat we goed bij elkaar pasten. Maar ik overwoog het nooit, ik zat nog altijd heel erg aan dat lijstje vast, en aan dat verlangen naar iemand die me dat ik-zak-door-mijn-beneengevoel gaf. Dat dat, na duizend dates, uiteindelijk gebeurde met iemand die altijd gewoon voor me stond, is ongelooflijk.’

‘Na twee weken trok ik bij hem in. We gaven een feestje voor vrienden, die nog van niks wisten, en begonnen ineens te zoenen, tot ieders verbazing natuurlijk. Geweldig. Intussen zijn we al drie jaar samen, en nog altijd heel gelukkig, mét vuurwerk.’

‘Ik ben blij dat ik mijn visie op de liefde volgehouden heb, en niet heb geluisterd naar de uiteraard goed bedoelde adviezen. Dat ik mijn lat lager moest leggen, en dat

ik niet zo naar de liefde moest zoeken, dat ze me vanzelf wel zou vinden. Dat laatste is een torenhoog cliché, waar ik het helemaal mee oneens ben. Zoeken is belangrijk. Ik vond het ook altijd heel denigrerend klinken: alsof ik iets verkeerd deed.’

‘Veel belangrijker, en dat is denk ik de ultieme les die ik in al die jaren als single heb geleerd, is om open te staan voor de liefde. Ik zocht, als een gek bijna, maar ik liet niets toe. Elke date was een project. Ik was vergeten om mijn hart te volgen, in plaats van mijn ambitie. In feite vertrouwde ik dus niet op mijn buikgevoel. Terwijl dat volgens mij het enige gevoel is dat telt, liefde is geen wetenschap.’

‘Zodra dat buikgevoel er is, doen theoretische tegenargumenten er niet meer toe. Dat leeftijdsverschil kan me geen hol meer schelen. En het feit dat Sven een heel luide man is, die bijvoorbeeld ongelooflijk veel lawaai maakt tijdens het koken, kosten we gewoon op door niet te kiezen voor een open keuken. Die tussendeur is van levensbelang (lacht).’

Joke Van Caesbroeck

Mensen vertellen wat voor goeds en kwaads de liefde aanricht in hun leven. Wil je graag uw verhaal vertellen? Mail naar joke@jokevancaesbroeck.be

An De May en Sven: ‘Ik ben blij dat ik niet geluisterd heb naar de adviezen dat ik mijn lat lager moest leggen.’ © Carmen De Vos

woorden weten alles

Ludo Permentier

Burger

‘Kijk naar het arrogante woordgebruik van de veganisten.’
(Mia Doornaert, DS 24 september)

‘Een veganistische levensstijl *cruelty free* noemen, is een brug te ver’, schreef onze columnist. ‘Dan zeg je dat iedereen die nog een ei eet of een glas melk drinkt, (...) een wreedaard en een dierenbeul is’. Terwijl beesten elkaar wel opeten. Haha! Met één vlam van de bazooka is die mug uit de slaapkamer geschoten. Nu nog de oifant die stampvoet door het Europees Parlement daast. Want daar heerste afgelopen week onenigheid over een voorstel om een woord te verbieden dat we al veertig jaar kennen: groenteburger. Er zijn politici die menen dat argeloze consumenten gefopt worden door ze een worst of een pond gehakt op te solferen zonder vlees. Het opschrift ‘vegetarisch’ of ‘veganistisch’ zien die klanten natuurlijk niet. Ze komen thuis, leggen watertandend hun schijf op de pan of barbecue en ... daar zit geen koe in, geen eens een varken of een kip. Buiten woedt corona, maar het Europees Parlement slaat alarm over de

© Getty Images

vegetarische currywurst en de veganuggets.

De invloed van machtige lobbygroepen is hier niet ver te zoeken. En dat zijn dus niet de veganisten, maar de vleesindustrie, zelf niet te beroerd om luchtig te doen over dierenleed. Ik ga daar niet op in, want ik eet zelf geregeld vlees. Het is mij te doen om – inderdaad – de arrogantie van lieden die menen onze taal te mogen manipuleren uit winstbejag.

Maar laat me even vertellen waar de hamburger vandaan komt. Uit Hamburg, namelijk. Het verhaal gaat dat emigranten die aan het eind van de negentiende eeuw uit die havenstad naar Amerika vertrokken, graag een broodje met een gehakte biefstuk aan boord namen. Dat heette een *Hamburger steak*, later *Hamburger steak* en ten slotte *hamburger*. Dat broodje werd enorm populair in de VS. En hier komt toch een argeloze consument in het verhaal: die dacht namelijk dat de vleesschijf een *burger* was met *ham* erin. Het woord *burger* ging een eigen bestaan leiden en nu kennen we dus ook bijvoorbeeld de kaasburger, de kipburger, de lamsburger en inderdaad ook de groenteburger, de toefburger en de visburger. Staat allemaal in *Van Dale*. Dat is niet moeilijk: de groenteburger is op de markt gebracht rond 1980 en het woord *vegeburger* zou zelfs al gebruikt zijn in een Amerikaanse radioshow in 1948.

Dat je hier dat niet uit mijn eigen gemeente komt geen *Hoegaarden* mag noemen, lijkt me evident. Hoegaarden is een merknaam. Dat je trappist pas trappist mag noemen als die door een abdi wordt gebrouwen, vind ik al twielfachtiger (het zijn heus geen cisterciënzerpaters die in het wort staan te roeren). Maar als de vleesindustrie mij komt vertellen dat kokosmelk geen melk mag heten, dat gepaarde quom geen schnitzel kan zijn en dat plantaardige yoghurt het label yoghurt niet verdient, dan bel ik Mia Doornaert op.

Ludo Permentier is gewezen redacteur van De Standaard. ‘Woorden weten alles’ verschijnt tweewekelijks op maandag in de krant. Reacties: ludo.permentier@standaard.be